

ומשנינן: כך הוא עושה: **כשהיא מהלכת** הרי הוא מניחו לכיס עליה. **וכשהיא עומדת** להטיל גללים, הוא נוטלו הימנה לפני שתעקור שוב ממקומה. ואינו מניחו עליה שוב אלא לאחר שתעקור ממקומה. נמצא, דלעולם לא תעקור ממקומה בעוד החפץ עליה. וממילא לא נחשב דעקרה את החפץ עם עקירת גופה⁽⁷⁾.

ומקשינן: **אי הכי, אפילו על גבי חבירו נמו** יכול ליתן את הכיס באופן שכזה. ולמאי איצטריך להניחו על החמור?

אמר רב פפא: לא התירו כן אלא בהנחה על החמור.

לפי שאם הוא עצמו עקר את החפץ תוך כדי הילוכו והיה מוליך את הכיס ברשות הרבים היה מתחייב חטאת [דהא לא בעינן עמידה אלא כשחבירו הטעינו עליו. דבהכי ליכא עקירת חפץ אלא על ידי עקירת גופו ממקום עמידתו. אבל היכא דעקר הוא עצמו את החפץ בידיים בשעת הילוכו, לא בעינן עמידה].

אמר רב אדא בר אבהו: מניחו לכיס עליה [על הבהמה] **כשהיא מהלכת**. דקיימא לן, אין חיוב הוצאה בשבת אלא בעקירת החפץ ממקום זה, והנחתו במקום אחר. והרי הבהמה לא עקרה את הכיס ממקומו, אלא הוא עקרו והניחו עליה. אבל אם הניחו על הבהמה כשהיא עומדת, הרי כשהיא מתחילה ללכת היא עוקרת את החפץ. לפי שעקירת גופה כעקירת חפץ דמי. וכדאיתא לעיל [ג א]: הטעינו חבירו אוכלין ומשקיין והוציאן לחוץ חייב. דשפיר חשיב כעקירה והנחה דידיה. אבל אם הניח את הכיס על הבהמה לאחר שכבר נעקרה ללכת, אין כאן עקירת חפץ מצד הבהמה. כיון דאף אדם בכהאי גוונא לא היה מתחייב משום הוצאה, ולכן אף ליכא בזה משום מחמר.

ושוב מקשינן: **והא אי אפשר דלא קיימא** הבהמה **להשתין מים ולהטיל גללים** עד שתגיע לעיר. הלכך שפיר איכא אצלה עקירה והנחה. שהרי כל שעמדה לפוש, כיון שהתחילה שוב ללכת, חשיבא כעקירה חדשה. ושוב נימא, עקירת גופה כעקירת חפץ דמי.

6. מהביא, אף באדם לא היה נחשב למלאכה. דלפי זה לא קשיא קושית הרמב"ן כלל.

7. והרמב"ם שם כתב, דצריך ליטול הימנה קודם שתוצאה לעמוד. כדי שלא תהיה שם לא הנחה לחוד ולא עקירה לחוד.

והרשב"א פליג, וכתב דסגי שיטלו אחר שנחה, קודם שתתחיל לעקור שוב. דהרי הנחה בלא עקירה, פטור אבל אסור. וכל שבחברו פטור אבל אסור, בבהמה מותר לכתחלה.

6. והא דלא אקשינן, והא קעבר משום שביתת בהמתו, היינו משום דהוי מצי לשנויי דמירי בבהמה שאינה שלו. אבל איסור מחמר איכא אף בבהמת אחרים. רמב"ן.

עוד תירץ, דעדיף ליה לאקשווי ממחמר שחמור טפי לפי שהוא בלאו. מה שאין כן שביתת בהמתו, שאינה אלא איסור עשה.

ומדברי הרמב"ן מוכח דלא כהפני יהושע שכתב לעיל [נא ב] דאין נוהג כלל חיוב שביתת בהמתו במלאכת הוצאה. שהרי מלאכה גרועה היא. ואי לאו דנתרבה מקרא ד"ויכלא העם